Jindřich Štyrský • Emilie přichází ke mně ve snu

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA

Jindřich Štyrský

Emilie přichází ke mně ve snu, Deluxe copy no. 1 of 10

Prague: Edice 69, vol. VI, May 1933. Afterword by Bohuslav Brouk. Strictly private edition of 69 copies for friends and subscribers. This is copy no. 1, one of 10 deluxe copies on Hollande Pannekoek paper, signed in the colophon by Jindřich Štyrský and Bohuslav Brouk. Loose bifolia in the original paper wrappers, 32 pp., with eleven original gelatin silver photographs of Štyrský's photomontages, each approx. 15.5 × 12 cm (6 × 4¾ in.), mounted on separate leaves. The colophon calls for ten. Eleven photographs are likewise recorded for deluxe copy no. 8 (Ubu Gallery, New York, 1997), whereas deluxe copy no. 7 (Christie's New York, 2008; now The Museum of Modern Art, New York) has ten. Štyrský's autograph monogram appears at the end of his text. With the author's autograph dedication in green ink beneath the first photomontage:

"Milému a vzácnému p. dr. Miloslavu Novotnému jeho Štyrský, máj 1933"

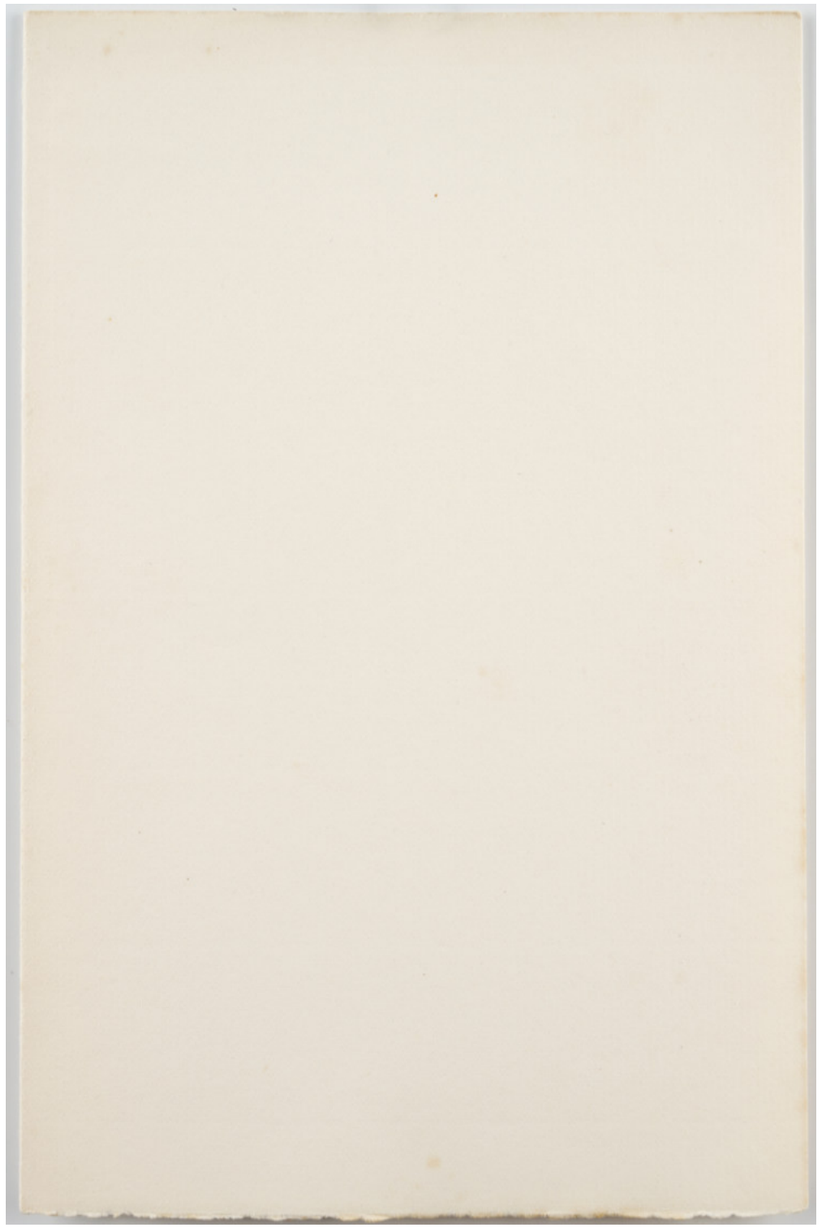
("To dear and esteemed Dr. Miloslav Novotný, from his Štyrský, May 1933") The dedicatee

Dr. Miloslav Novotný (1894–1966) was a Czech literary historian, critic, bibliographer and librarian, and one of the leading bibliophiles and collectors of his time. He joined the library of the National Museum in Prague in 1924 and co-founded its Literary Archive with Josef Volf, which he directed from 1927. From 1945 he headed the National Museum Library. He edited the critical editions of Božena Němcová and Jan Neruda and wrote books for bibliophile editions. In 1933, the year Emilie appeared, he edited Český bibliofil 1933 for the Society of Czech Bibliophiles.

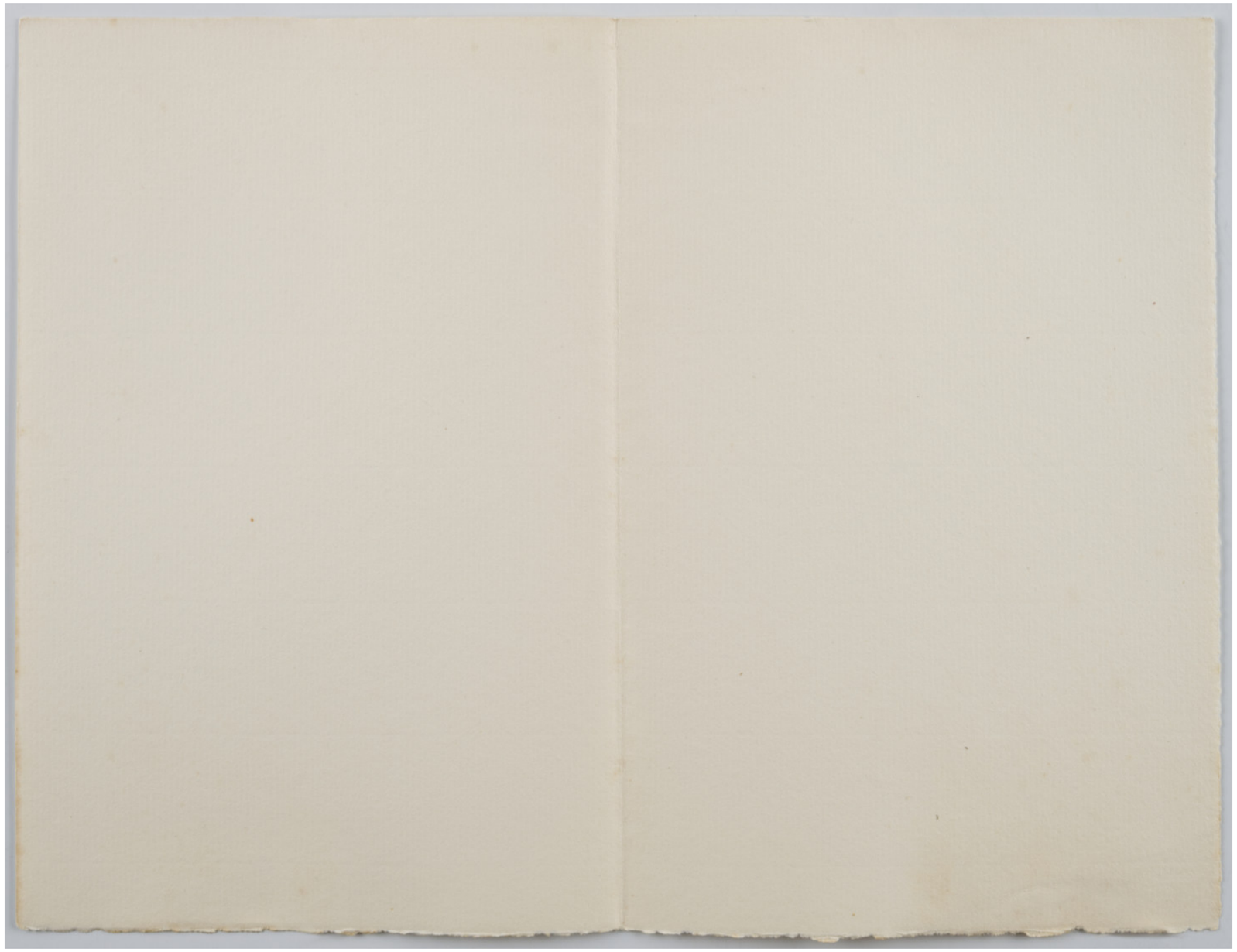
The book and its original collages have been shown in, among others:

Jindřich Štyrský: Emilie Comes to Me in a Dream, Ubu Gallery, New York, 1997;
Jindřich Štyrský, Prague City Gallery, House at the Stone Bell, Prague, 2007;
Surrealism and the Dream, Museo Thyssen-Bornemisza, Madrid, 2013–14;
The Surrealist Book: Tomorrow Lives in Mirrors, The Museum of Modern Art, New York, 2026–27.

Price on request.

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA
HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

Jindřich Štyrský • Emilie
přichází ke mně ve snu

Praha
květen
1933

Emilie se tiše ztrácí z mých dní, večerů a snů. Také její bílé šaty ztmavěly ve vzpomínce. Přestávám se červenati při pomyšlení na záhadný otisk zubů, který jsem našel jedné noci na jejím podbřišku. Poslední přetvářky znesnadňující připravená dojetí zmizely. A celý ten chór dívek, usmívajících se lhostejně, neurčitě a bez zájmu ve vzpomínkách na svá srdce, prorvaná vášněmi a pokorou napolo proradnou, je v nenávratnu. Konečně zbavil jsem se té tváře, jíž jsem jako dítě vymodeloval ve sněhu, tváře té ženy, jíž pohltila povolnost jejího klínu.

Vidím Emilii odlitou v bronzu. Také mramoroví lidé nejsou obtěžováni blechami. Srdéčko horního retu připomíná starosvětské korunovace, zatím co dolní ret, zvyklý lízání, vyvolává představy bordelových lupínků. Kráčel jsem pomalu pod ní, hlavu maje v lemu její sukně. Viděl jsem zblízka chloupky jejích lýtek, nepravidelně zválené pod prolamovanou punčoškou a představoval jsem si, jakého hřebenu by bylo třeba k jejich učesání. Zamiloval jsem si vůni jejího klínu, směs prádelny a myšího doupěte, jehelníček zapomenutý v záhoně konvalinek.

Stal jsem se obětí prolínání. Díval-li jsem se na Kláru, viděl jsem ji vždy v obrysech Emilie s malou patičkou. Když chtěla Emilie hřešit, vonělo její lůno senníkem a kořením. Klára voněla jako herbář. Moje ruce bloudí pod sukní, dotknou se okraje punčoch, přesek podvazků, pohladí vnitřní strany stehen. Jsou horká a vlhká a líbezná. Emilie mi přináší šálek čaje. Má modré pantoflíčky. Nikdy již nebudu úplně šťasten. Trýzní mne vzdechy žen, výraz očí zvrácených v orgastických křečích.

Emilie nesnažila se nikdy přijíti do světa mé poesie. Dívala se přes plot do mé zahrady, takže obyčejné ovoce a přirozené plody viděla jako strašné ovoce předhistorických rájů; přecházel jsem zatím po pěšinkách tupě, jako idiot, jako nepodařený pes slídící s čumákem u trávy po smrti a prchající svému určení, jako šílenec hledal jsem tenkrát znovu okamžik, kdy se ukládal stín na jednom náměstí, kdesi na jihu. Emilie opřena o plot spěchá životem. Vidím ji jasně:

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA
HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

každého rána vstává s rozpuštěnými vlasy, potom odchází na kloset, vymočí se, někdy se i vysere, potom se umývá dehtovým mýdlem. S navoněným pohlavím spěchá se vmísit mezi živé, aby vyprchal z ní pocit rozcestí.

Byla to nádherná hra, když se Emilie smála! Zdálo se, že její ústa jsou dutá a vypráhlá; když však jsi přibližoval hlavu k této horní sluji rozkoše, slyšel jsi jak se v ní cosi chvěje a když ti rozevřela vstříc své rty, vyřítil se mezi jejími zuby rudý kus masa. Stáří se miliskuje rádo s časem. Morálka spí bezpečně jen v objetí rozkoše. A její oči, které nikdy nezavírala ve chvíli nejvyšší rozkoše, nabývaly výrazu nadpozemsky líbezného, a zdálo se, že se hanbí nad tím, co provozují její rty.

V místech, kde hledám své mládí nacházím pečlivě uschované zlaté kudrny vlasů. Život je nepřetržité zabíjení času. Smrt denně hlodá na tom, čemu říkáme život a život neustále pohlcuje naši touhu po nicotě. Představa polibků umírá dříve, než se rty sobě přiblíží a každá podobizna vybledne než ji prohlédneme. Nakonec i srdcem této ženy proleze červ a zasměje se v jeho nitru. A kdo potom bude moci tvrdit, že jste skutečně existovala? Viděl jsem vás ve společnosti nahé dívky, krásné a úžasně bílé. Potom ta dívka zvedla ruce a ukázalo se, že má dlaně načerněny sazemi. Potom otiskla jednu ruku mezi vaše prsy a druhou dlaní mi přikryla oči, takže jsem vás viděl, jakoby protrhanou krajkou. Byla jste nahá a zahalena jen v rozepjatý plášť. A v té vteřině, uzřel jsem celý váš život: byla jste podobna tučné, rychle pučící rostlině. Dvě lodyhy rostoucí ze země se hladce spojily a v tom místě jste počala vadnout, ale tělo již vyrůstalo s pupkem, prsy a hlavou, na níž vyrazily dva růžové a rozkošné vřídky. V tom okamžiku však již spodek vašeho těla se scvrkal a hroutil. A já, svíjeje se před vámi a dotýkaje se lemu vašeho pláště, chrochtal jsem láskou, jakou jsem nikdy nepoznal. Nevím, čí to byl stín. Nazval jsem ho Emilií. Jsme k sobě spolu pevně přikováni, a nerozlučně, ale jsme k sobě obráceni zády.

Tato žena je mojí rakví a chodí, ukrývajíc mne ve své podobě. A tak proklínaje ji, zatracuji sebe a miluje ji, usínám s odlitkem její dlaně na svém pyji.

Prvního máje půjdeš na hřbitov a v desátém oddílu najdeš ženu sedící na hrobě. Bude na tebe čekat a vyloží ti karty. Odejdeš a budeš hledati vysvětlení na stěnách pensionátů. Ale hlavy dívek v oknech vezmou na sebe podoby zadnic — poupátek a prdelí — tulipánů a budou se třást, když pojede kolem nákladní auto. Aby se nezřítily na dlažbu pocítíš šílený strach, který se bude podobati rozkoši, kterou jsi poznal při prvém křečovitém ztopoření pyje v dětství a hrůze, když tě sestřička učila onanovati *alabastrovou ručičkou*.

Od koho tedy ještě očekáváš útěchy? Emilie je příliš rozervána, její obraz v útržcích roznesl vítr v místa, jež neznáš a nemůžeš si ji proto nyní vyvoliti za nástroj, jenž by ti přinášel klid a také proto, že ses již dávno odnaučil oplakávati okamžiky loučení.

Obloha spí a kdesi za křovím čeká na tebe žena vymodelovaná ze syrového masa. Budeš ji krmiti ledem?

Klára usedala vždy na pohovku lehce oděna a čekala až bude svlékána. Jednou vzala z mého nočního stolku revolver, namířila na obraz a střelila. Kardinál sáhl si na prsa a skácel se k zemi. Bylo mi ho líto a když jsem potom navštěvoval bordely na předměstích a když jsem platil kurvám za jejich dovednost, byl jsem si vždy vědom toho, že si kupuji část věčnosti. Člověk, který jednou ochutnal slanou chuť Cecilčina pohlaví, prodal prsteny, přátele, morálku, a všechno, aby mohl sytiti obludu, ukrytou pod růžovou sukénkou. Ó, proč jsme nikdy nerozeznali první okamžiky, kdy si ženy s námi hrají od těch, kdy nad námi zoufají. Jedné noci, k ránu, jsem se probudil. Bylo to v hodinu, kdy opadávají květy při zpěvu ptáků. Vedle mne ležela Marta, sklad všech způsobů lásky, hyena Koryntu s obnaženým ohanbím, otvírajícím se vstříc svítání. Zachytila můj pohled plný odporu a byl jsem si jist, že mi přeje ze srdce ten strašný pocit hnusu. Spatřil jsem, jak z jejího klínu vytéká a bobtná její pohlaví, viděl jsem jak stále rostouc

AUKČNÍ DŮM ZEZULA
HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

přetéká z postele na zem, a jako láva vyplňuje můj pokoj. Rychle jsem vstal a jako šílený prchal jsem z domu. Zastavil jsem se uprostřed liduprázdného náměstí. V okamžiku, kdy jsem se ohlédl směrem nazpět, vyhřezlo Martino pohlaví z mého okna, podobajíc se monumentální a nepřirozeně zbarvené obrovské slze. Jakýsi pták přilétl a zobal moje semeno. Chtěje ho zaplašiti, hodil jsem po něm kamenem. „Budeš šťasten, budeš se stále opakovati," pravil kdosi, jenž šel okolo a dodal „tvá žena ti právě rodí syna."

Za bleděmodrým korsetem panny Marie lourdské dávali si dva střevlíci každého poledne rendez-vous. Přišel jsem do katakomb zcela nevinný. Řada krychlových skřínek mne přirozeně učinila zvědavým. Několik hochů bylo přivázáno za nohy, hlavou dolů, v korunách oliv a ohníčky opékaly do růžova jejich kučeravé hlavičky. V druhé místnosti jsem uviděl klubko nahých krásek, spletených v jediný, živoucí útvar, v jakousi obludu z Apokalypsy. Jejich pohlaví se mechanicky otvírala, některá na prázdno, jiná polykala svůj vlastní sliz. Všiml jsem si zejména jednoho, jehož pysky se pohybovaly jako by němé rty chtěly promluvit, nebo jako by člověk se zkamenělým jazykem chtěl zakokrhat. Jiné se usmívalo jako poupě a ještě dnes bych je dovedl rozeznati mezi stem preparátů. Bylo to pohlaví mé mrtvé Kláry, jež byla pohřbena aniž byla omyta mátovou vodičkou již měla tolik ráda. Smuten, vytáhl jsem svého ptáka a bez rozmyslu a lhostejně vrazil jsem ho kamsi do toho živého klubka, říkaje si, že smrt spojuje vždycky neřest s neštěstím.

Potom jsem si postavil na okno akvarium. Choval jsem v něm zlatovlasou vulvu a nádherný exemplář pyje s modrým okem a něžnými žilkami na spáncích. Ale časem naházel jsem tam všechno, co jsem miloval. Střepy šálků, vlásenky, střevíček Barbory, žárovky, stíny, oharky, krabice od sardinek, celou svou korespondenci a použité preservativy. V tomto světě se zrodilo mnoho podivných živočichů. Pokládal jsem se za stvořitele. Plným právem. Když jsem dal potom skřínku zaletovati, díval jsem se s uspokojením na hnilobný stav svých snů, až její stěny pokryla plíseň a ne-

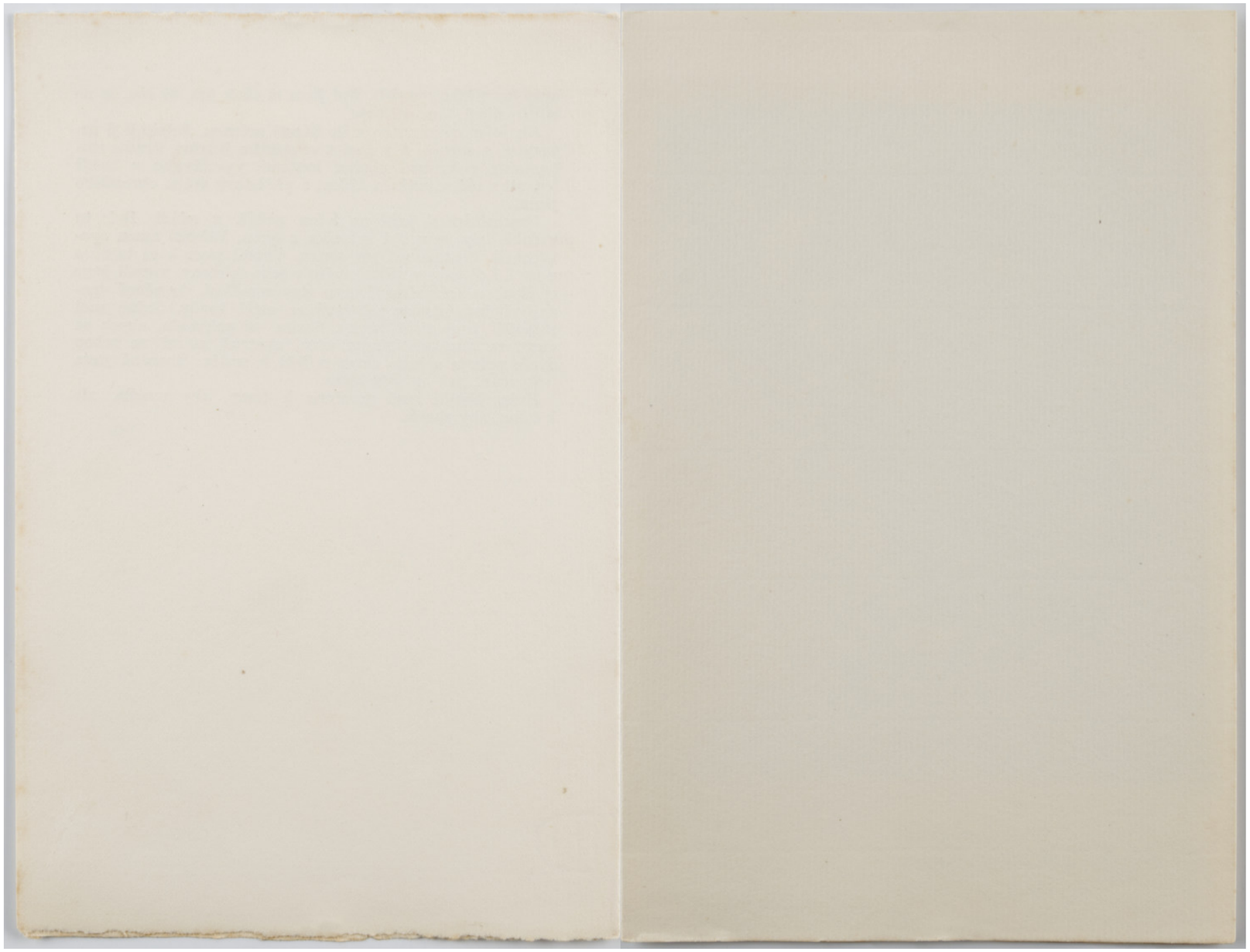
bylo lze ničeho spatřiti. Byl jsem si však jist, že vše, co na světě miluji, tam existuje.

Ale mým očím nutno stále házeti potravu. Polykají ji nenasytně a surově. A v noci a ve spánku ji tráví. Emilie rozhazovala pohoršení plnými hrstěmi, vyvolávajíc v každé bytosti s níž se setkala žádost a představu svého obrostlého jícnu.

Vzpomínám si ještě na jeden příběh z mládí. Bylo to v době, kdy jsem byl vyloučen z lycea. Všichni mnou opovrhovali. Zůstala mi jen sestra. Chodil jsem k ní tajně a v noci. Ležíce si v objetí, nohy v sebe spleteny, vysnili jsme si dlouhou setrvačností onen stav zemdlení, do něhož upadají všichni, kdož se pohybují na ostří *hanby*. Jedné noci zaslechli jsme tiché kroky. Sestra mi pokynula, abych se ukryl za lenošku. Vstoupil otec, opatrně zavřel za sebou dveře pokoje a beze slova si lehl k sestře. Konečně jsem tedy uzřel, jak se dělá láska.

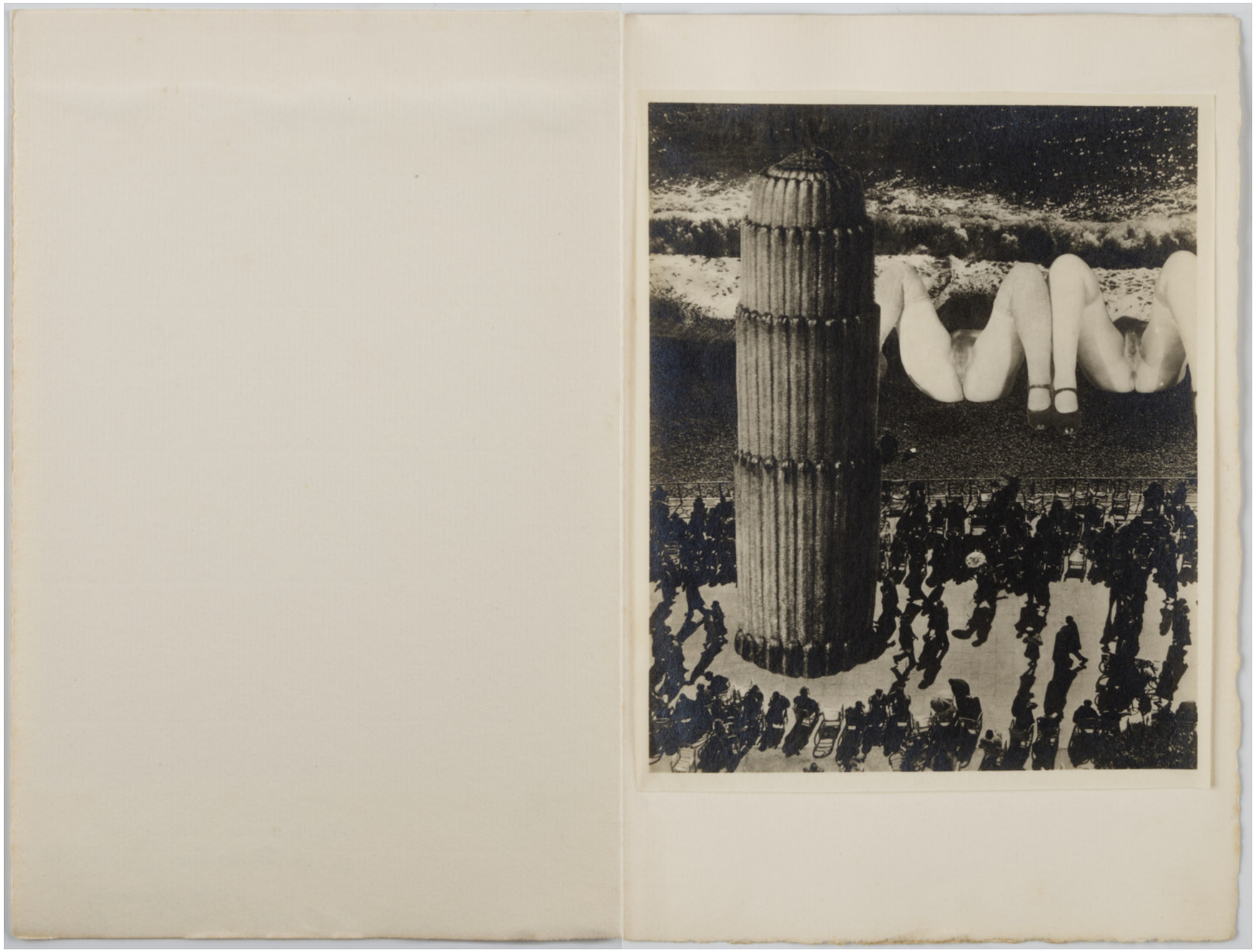
Krása Emilie není stvořena k tomu, aby uvadla, ale k tomu, aby shnila.

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA
HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA
HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

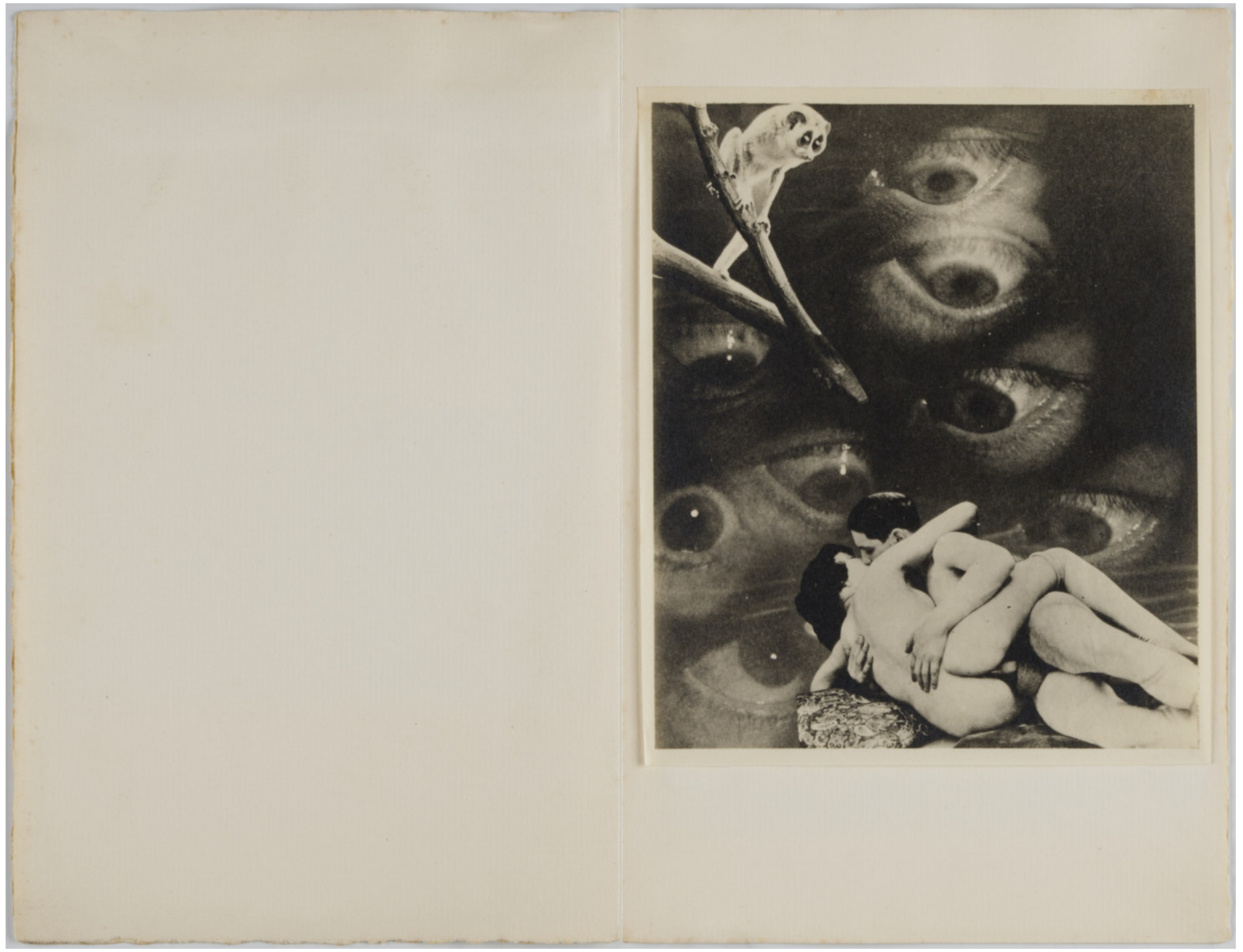

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA

HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

Lidé, kteří zakrývají svou pohlavnost, opovrhují vrozenými schopnostmi, aniž by se mohli nad ně povznést. Odmítají býti smrtelnými lidmi, avšak nejsou s to vymaniti se ze smutného koloběhu života, jejž umožňují a zaručují lidské pohlavní orgány, a dostihnouti nesmrtelnosti vybájených bohů. I když ilusionují svou nesmrtelnost a zbavují své chování i svou psychu sexuálního charakteru, nezbaví se nikdy tělesného důkazu své živočišnosti. Jejich tělo nadále dokazuje lidský úděl smrtelnosti a proto každé poukazování na živočišnost lidskou se dotýká právě těchto lidí snících o opaku tak těžce. Zraňuje je jakákoliv zmínka o živočišnosti a to nejen v životě, ale i ve vědě, literatuře a v umění, neboť je vyrušuje ze snění dráždíc jejich racionalistické vzezření a společenskou nadutost. Každé vnucené apercipování exkrementačních a sexuálních aktů boří jejich nadlidské fantasie a dokazuje jim, že vymaniti se z moci přírody, která předpokládajíc jejich smrtelnost vyzbrojila je pohlavím a nepotlačitelnou potřebou ukojení hladu, je marné.

Nic nemůže deprimovati tak silně nad hmotu těla povznešené lidi, jako jejich automaticky se ohlašující živočišnost. Považme, jak skličujícím pocitem působí na favorita při triumfálním tažení příznaky nezadržitelné sračky, nebo jak trpce snáší nabobové své pohlavní choutky k opovrhovaným podřízeným osobám. Samo tělo těchto povznešenců strhává je zpět k živočišnosti a desilusionuje jejich nadlidské sebevědomí. Tělesné procesy, jichž se nemohou zhostiti jsou jejich Achilovou patou, jejíž citlivost znamenitě postřehli pornofilové.

Pornofilie má v základu bojovný, sadistický ráz. Pornofilové atakují svou činností jakýmkoliv neživočišným způsobem se nad ně povznášející lidi. Poukazováním na přirozenost lidskou odstraňují veškerou vyumělkovanou nerovnost lidí, avšak zároveň vycházejíce z tohoto nového kriteria, tvoří nové kasty nerozlišené sice sociálně, ale podle vitální potence. Pornofilie hroutí tak iluse povýšenců o jejich božství pranýřujíc zároveň těchto tělesnou nezdatnost, méněcennost, již si sami přivodili opovrhováním tělem. Tělo je posledním argumentem lidí, kteří neprávem jsou odstrkováni a přehlíženi, neboť jím bez diskuse dokazují bezpodstatnost veškerých sociálních rozdílů u porovnání s mocí přírody. Pornofilové však tělem nejen ruší společenské přehrady mezi lidmi, nýbrž povyšují se i jeho zdatností a nezmrzačelostí nad ostatní, kteří naopak s jiných hledisek opět opovrhují jimi. Právě s tohoto stanoviska může být pornofilie v prvé řadě bojovnou zbraní sociálně slabších, hmotně i kulturně utlačovaných, jež alespoň v tomto smyslu, potencí svého nezdegenerovaného těla mohou uplatňovati svou důležitost a sílu. Je proto pochopitelnější propadají-li pornofilii lidé revoluční, než je-li pornofilie vášní lidí trčících v předsudcích zkomírající buržoasie.

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA
HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

Pornofilové atakují sadistickým způsobem povznešenou psychu vládnoucích nadutců. Postižení reagují pak na útoky, hatící jejich sny, stejným způsobem, sadisticky motivovanou stydlivostí, puritánskou persekucí „znemravňovatelů". O motivech zrodu pornofilie můžete se sami přesvědčiti, až v společnosti nadutých snobů budete mít sto chutí přerušiti panující idiotskou selanku hromovým výkřikem: hovno, nasrat, mrdat a pod.

Prapůvodní důvod zabývání se obscenitou nelze zalhati ani v primitivních projevech divochů kreslících podnes z ohrad velkoměsta známé kosočtverce a pyje. Není-li sadistický ráz jejich projevů namířen proti společenským povýšencům je namířen vůči ženám, vůči jejich méněcennému bezúdnému pohlaví, jež hrozí ztrestati pyji, zobrazovanými v obrovitých kresbách a skulpturách. V dnešní době stala se však pornofilie, jejíž psychologická hodnota vězí v demonstraci obscenních děl a projevů a nikoli v jejich uzkostlivém ukrývání, zbraní i vůči stejnopohlavním, avšak neoprávněně nadutým lidem, takže nabyla místo misogynních rysů rysy misanthropické.

Jelikož biologické následky pohlaví se nemile dotýkají koneckonců i pornofilů, neboť ani oni, jakož vůbec žádný člověk, nechtějí přiznati svou smrtelnost, dostává se pornofilním zálibám zvláštního roucha, které zastírá všeobecnou nepříjemnost, evokovanou připomínkou naší živočišnosti. Dílo, jehož obsahem jsou obscenní jevy, může sloužiti podle tohoto speciálního zpracování surogátnímu ukájení sexuálních požadavků, přímému pohlavnímu vznecování nebo může být zpracováno umělecky, při čemž si sice nadále uchovává svou bojovnou hodnotu, ale v speciálním smyslu. Sadistický charakter díla pornofilního rázu, obzvláště uměleckého, je ovšem obvykle latentní, skrytý v nevědomí tvůrcově, aniž by kdy došel náležitého uvědomění, právě jako smysl vehementního odporu k němu u puritánů. Pornofilům jakož i puritánům je pravý důvod jejich počínání neznám a proto mylně vykládán. Sadistický smysl pornofilních výtvorů nemá ovšem žádného vlivu na jejich estetické hodnocení a není nikterak podivnějším motivem tvoření než motivy reprodukce obligátních genrů.

V pornofilním díle umělecky zpracovaném je odpoutáno pohlaví od své skutečné biologické funkce a je pojímáno svrchovaně rozkošnicky bez svých rozplozovacích následků, takže jím není atakována živočišnost povýšenců, ale relativní méněcennost jejich živočišnosti. Umělec nedráždí puritány pro jejich pomíjejícnost, smrtelnost, jíž propadá i on sám, nýbrž pro jejich impotenci, sexuální méněcennost, již si přivodili v nerozumné touze po nadčlověčenství nechavše zdegenerovati svůj sexus. Umělecká pornofilie nezakrývá sadistický ráz prosté obscenity, nýbrž toliko omezuje způsob její bojovnosti vylučujíc biologickou stránku sexu a exkrementace ze

svého obsahu. V umění pornofilně motivovaném bojuje se tedy proti povýšencům, namísto biologickým smyslem pohlaví, jeho rozkošnickým významem, takže je jím atakováno hlavně nedokonalé lidství, nikoli nedokonalé božství povýšenců. Touze po nesmrtelnosti lze se vysmívati toliko pro její nepříznivý následek, sexuální degeneraci. Umění mírní tedy pornofilní sadismus jedině ve využití biologické stránky sexu, která je nepříjemná pornofilům právě jako pornofobům.

Nacházíme-li pornofilní sklony i u lidí, kteří jsou vlastně pornofilií osočováni, oblibují si tito její kýčařské zpracování, mající poslání sexuálně dráždíti. Pornofilní brak svým zpracováním tlumí totiž úplně sadistické motivy pornofilních děl, čímž je činí přístupným právě oné kastě lidí, proti níž je v základě pornofilie namířena. Znemravňovací tendence má pornofilie toliko u puritánů persekvujících bojovnou, sadistickou pornofilii, jíž navenek přikládají stejný smysl jaký má jejich pornografická literatura a obrázky schované pečlivě v zavřených zásuvkách pro potřebu občasného vzrušení, v něž je obvykle jejich opelichaná manželka nemůže již přivésti. Jedině toto odvětví pornofilie nepotřebuje publika, dokonce se mu brání, neboť leckteří lidé, a nejen puritáni, těžce docházejí orgasmu ve společnosti druhých.

Zbaveni všech předsudků oceňujeme toliko uměleckou hodnotu pornofilních výtvorů. Zlehčuje-li někomu obscenní obsah sám o sobě hodnotu díla mohl by stejně dobře zavrhnouti třeba umění Strindbergovo nebo Tolstého pro jejich misogynství. Pornofilii nelze vytýkati pathologii, neboť je chorobnou právě jako jiné projevy kulturní a stejně jako i sadistické puritánství jejích odpůrců. Pokud je pornofilie uměleckým dílem je právě tak kulturním jevem jako humanitářské umění, a omezuje-li se na čistě libidinosní projev nespojený s jinou hodnotou kulturní nebo hospodářskou je stejně neurotistickou jako malicherná soucitnost. Čistě pathologicky může se pak projeviti v erotomanii a v koprolalii právě jako anthropofilie v masochismu mučedníků. Naše člověčenství, kultura a civilisace, je pouhé hodnotné využití neurosních konfliktů a proto dokud se rodí z naší pathologie hodnotná díla nemůže nám býti tato vlastnost vytýkána. Sublimace neurosního libida je tvůrčí, zatím co libido normální vede toliko k hravosti. Obsceně motivovaného tvoření učastní se pak oba druhy libida. Neurosní libido určuje tu obsah výtvorů zatím co na libidu normálním závisí forma jeho zpracování. Hledá-li normální libido surrogát přímého ukájení tvoří z obscenních výtvorů kýče, jsou-li jeho požadavky sublimovány vede pak k uměleckému dílu.

Dráždivé, kýčařské zpracování pornofilních námětů nemá jiné funkce a hodnoty než umělé loutky sestrojené k onanii (ipsaci). Taková díla jsou omezena na reálné sexuální akty a nemohou se

AUKČNÍ DŮM ZEZULA
HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

odpoutati od ovzduší alkoven, aniž by přestala vykonávati svou funkci spočívající v ilusionaci reálného partnera a soulože. Naproti tomu umělec, jehož dílo není takto vázáno na realitu, nemusí nechat nahé dívky močit do nočníku a může jim nastavit alpské údolí. Nenechávaje ejakulát zajíti v žlutavé skvrně na prostěradle může jím, přeměniv jej v blesk, rozpoltit gotický dóm. Lože milenců může nahraditi vesmírem a ženě pod zadek může vložiti zeměkouli. Z jejích rodidel nechť pak vychází slunce, bude to nejskvělejší potrat.

Umělec nevázán rozumovou koordinací představ, skutečnou proporcionalitou a syntaxí sprošťuje pohlaví jeho biologické funkce plození nových generací, kterou přespříliš trapně evokuje pornografický kýč jestliže nastalým orgasmem skončil svůj dráždivý smysl. Uměleckou pornofilii nelze nikdy ironisovati a cynicky potírati jako reálnou nebo reprodukovanou sexualitu přilepenou k prostěradlu.

Jestliže jiný svět došel již dávno v umění nového hodnocení, brání zpracování pohlavních výjevů censura puritánů, které obscenní obsah vydražďuje, jelikož jim dokumentuje zdravý sexus, zatím co jejich pohlavnost bídně zchátrala pod poklopcem. Uvědomují si, byť nevědomě, svou sexuální méněcennost a závidí druhým jejich mocný penis a čistý zadek, který u nich je znetvořen haemeroidy. Trýzní je pak mnohonásobně více umělecké dílo obscenního obsahu než pornofilský kýč, neboť umělec rozšířil vládu pohlaví na celý svět. Kýčařský pornofil zůstává v říši alkoven. Naproti tomu umělec roztáhl se po celém světě. Nechává nachcat moře, vysrat Himalaje, rodit města, onanovat tovární komíny etc. Nic mu není svaté, na vše navazuje asociaci pohlaví.

Jeho pansexualismus má dvojí význam, předně atakuje impotentní puritány, za druhé pak odpoutává pohlaví od jeho roditelské funkce. Chápe je čistě esteticky, rozkošnicky. Nekalí si rozkoše, libidem umožněné, všední pravdivostí. Vytvářené erotické scény nezačínají ani nekončí skličující všedností, avšak všednost a tupost sexuálního ukájení nelze odstranit zvrácenými choutkami. I ony jsou prosté a banální. Libidonosním hrám je nutno nalézti prostředí, které by odvrátilo naše smysly od tristního postkoitního stavu a které by zabránilo rozumové spekulaci, jež otravuje naše rozkoše. Naše erotika musí být zbavena deprimující spojitosti s tučnými manželkami a manželským ložem, pod nímž se skrývá nočník.

Přesto je ovšem poesie uměním nalézti exotičnost ve všednosti, pročež ale není nutno zavrhnouti všední inventář, nýbrž všední situace. Toho lze dosáhnouti subjektivním hodnocením věcí a dějů, vymaněním jich z běžné posloupnosti. Poesie negujíc biologický a hospodářský význam reality ruší její racionální souvislost a novou

syntaxí dává starému obsahu nový smysl, nový děj. Všední, trapné stává se tak neočekávané, emotivní. Poesie je umění nalézti emotivní perspektivy všedního života. Umění žíti je umění kde a kdy vypíti šálek černé kávy, nebo v oboru sexuálním umění kde a kdy ejakulovati. Chtějí-li to puritáni zváti chorobou, pomůžeme jim. Je to situační partialismus.

Moderní umělec dostává se se světa snů a halucinací do světa nejšílenějších šílenců, kteří vyčerpáni dobrodružstvím, v něž je zaváděl jejich rozum, se jej zřekli a vystačují dobrodružstvím, jež jim skytá osvobozené libido osvobozenými smysly. Dobrodružství rozumu, racionalismu, je pathologicky uzavřeno psychosou, která neguje intelekt a autistickým uzavřením zbavuje lidi racionálního hodnocení jejich nazírání a konání. Osvobozené libido se může projevovati za tohoto pathologického stavu svobodně. Psychosa činí konec neurotickému řádění negativní cestou, postupným zabraňováním psychickým i tělesným funkcím. Omezí-li se na negaci rozumu a nezabraňuje-li vnímání, pohybům etc., objevují se konečně přirozené cesty našeho jednání a vnímání citového, estetického a neracionalistického.

Svět, v nějž se dostali šílenci otupením ducha dosáhl umělec při zdravém rozumu, takže dovedl přirozený, čistě rozkošnický postoj k reálnu umělecky využitkovati. Je-li staré umění analogické s neurosou je moderní umění převážně podobné výtvorům psychosním. Ze světa snů, halucinací, alkoholových delirií a vypocených násilných symbolických fantasmat došel dnes umělec k přirozenému, čirému pocitovému hodnocení a vnímání skutečna, které tvoří samo sebou fantasmata, o jakých se starému umění ani nezdálo. Moderní poesie rozprostřela kouzelnou jakoby snovou atmosféru atelieru na veškerý plener. Umožnila umělci přezírati sociálně ekonomické hodnoty života a mysliti a vnímati výhradně rozkošnicky. Osvobozeným smyslům a psyše je tak možno shlédnouti veškerý svět v jeho emotivitě, byť chvilkové a pomíjející. V uměleckém pojetí skýtá pornofilní dílo rozkoše života, oddálené všedních konců. Umělec oprošťuje naše tělesné akty biologického účele a nechává nás radovati se tak, jak je nám jen přírodou umožněno, obezřetně zbaviv naši živočišnost skličující vise. Askese a jakékoliv stranění se připomínky pohlavnosti nemá významu. Užijme všeho, čeho jsme schopni, neboť každý člověk přichází na svět jako přívěšek k pupeční šňůře a nutně se obrátí nakonec v pouhý prach.

Bohuslav Brouk

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA
HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

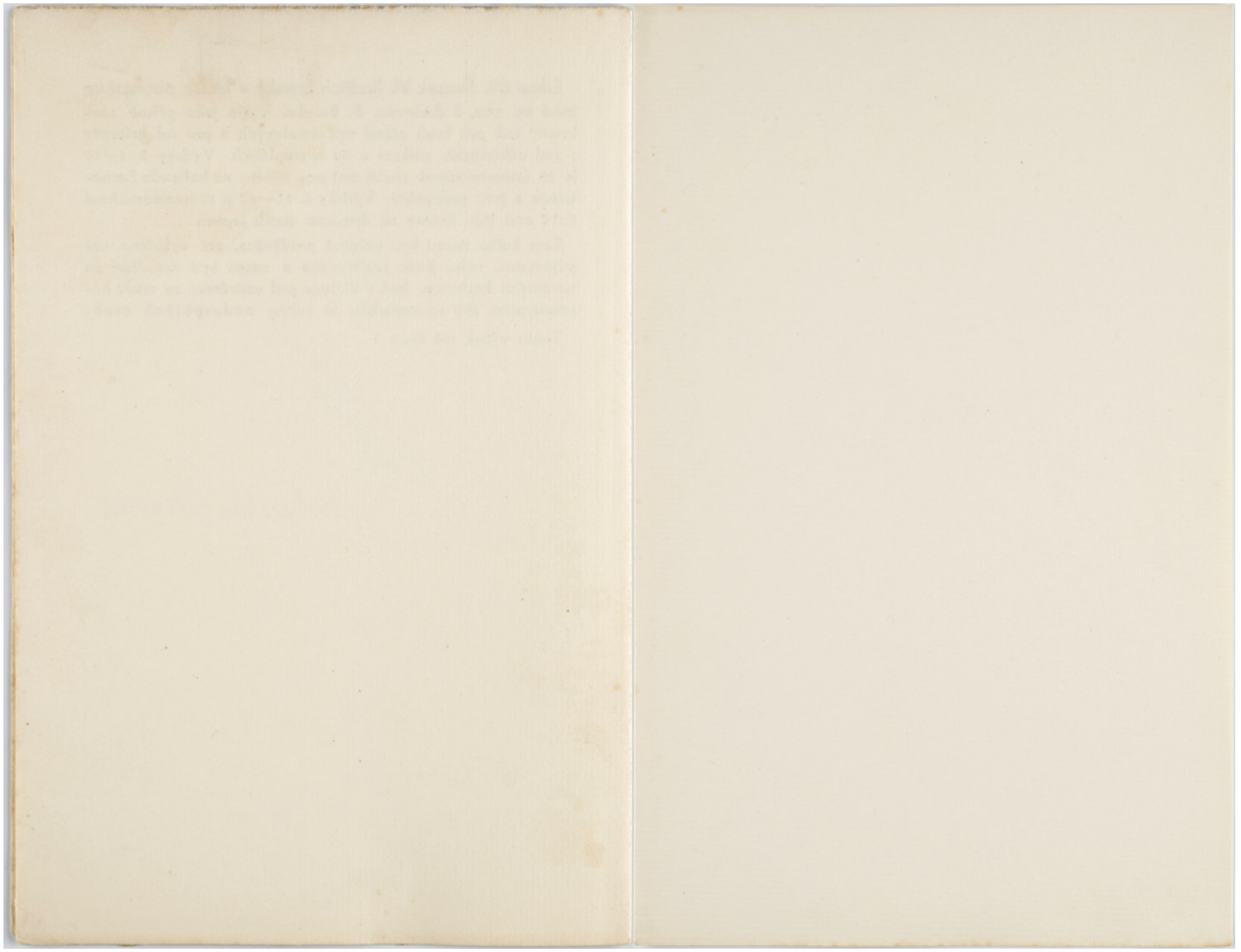
Edice 69. Svazek VI. Jindřich Štyrský • Emilie přichází ke mně ve snu. S doslovem B. Brouka. Vyšlo jako přísně soukromý tisk pro kruh přátel vydavatelových a pro subskribenty z řad odběratelů, celkem v 69 exemplářích. Výtisky č. 1—10 (s 10 fotomontážemi 13x18 cm) jsou tištěny na hollandu Pannekoeck a jsou podepsány. Výtisky č. 11—69 (s 10 fotomontážemi 9x12 cm) jsou tištěny na domácím simili japanu.

Tato kniha nesmí býti veřejně prodávána, ani vyložena, ani půjčována, nebo jinak rozšiřována a nesmí býti zařaděna do veřejných knihoven. Budiž uložena pod uzávěrem na místě nepřístupném, aby se nedostala do rukou nedospělých osob.

Tento výtisk má číslo 1.

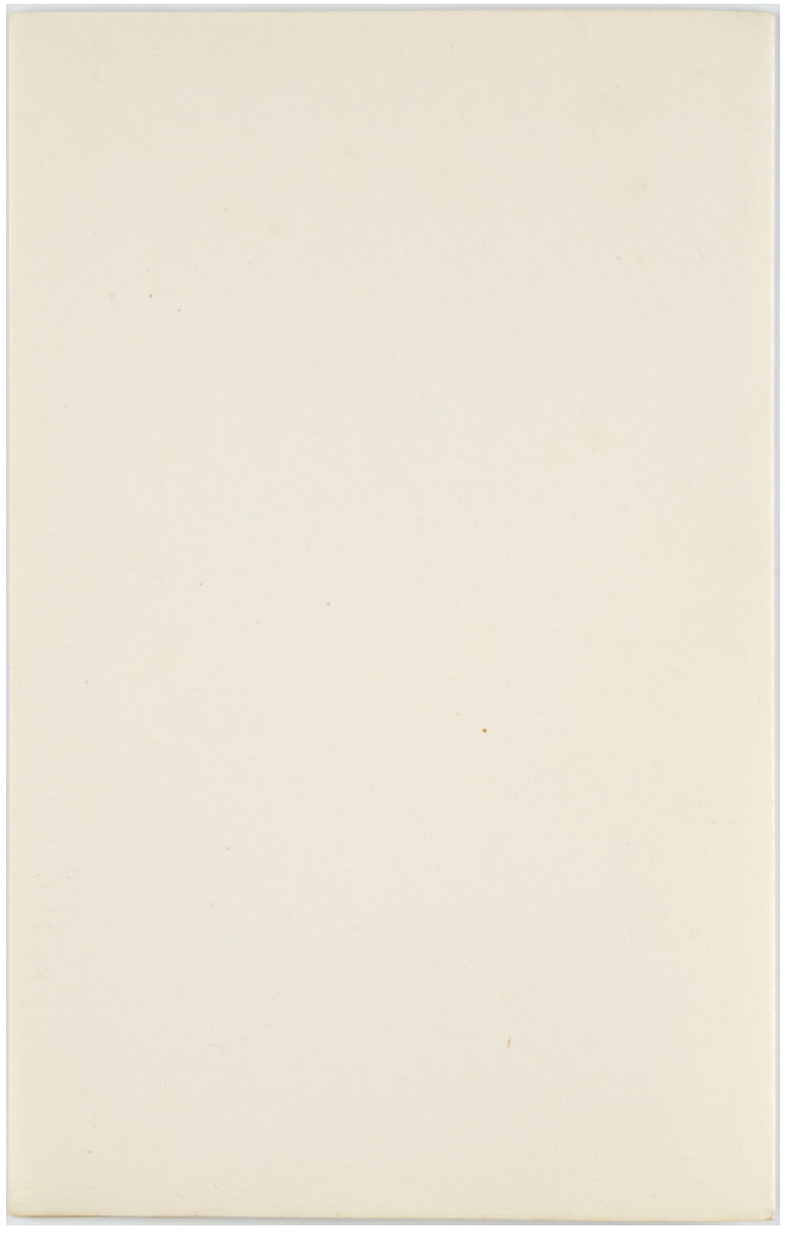
Bohuslav Brouk

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA
HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA

HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com

AUKČNÍ DŮM
ZEZULA

HLINKY 59/142c · 603 00 BRNO · CZECH REPUBLIC
antonin@papilio.cz · +420 773 088 711 · www.zezulas.com